

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **Mgr. D. Š.**, ev. č. advokáta X
sídlem X

proti
žalované: **České advokátní komoře**
sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1
zastoupené advokátem JUDr. Janem Sykou
Školská 12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze
dne 19. 1. 2017 zn. K 97/2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (dále též „*odvolací orgán*“) ze dne 19. 1. 2017 zn. K 97/2015. Tímto rozhodnutím odvolací orgán potvrdil kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 18. 3. 2016 zn. K 97/2015, jímž prvostupňový orgán uznal žalobce, tehdy kárně obviněného, kárně vinným za porušení § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996

Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 19 odst. 1 věta první usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“). Kárně obviněný se kárného provinění dopustil tím, že ačkoli byl vázán konkurenční doložkou ze Smlouvy o trvalé substituční spolupráci ze dne 6. 11. 2009 nahrazené Smlouvou o spolupráci ze dne 19. 5. 2011, ve znění dodatku č. 1 ze dne 8. 3. 2013, které kárně obviněný uzavřel se společností Peterka & Partners advokátní kancelář s.r.o. (dále též „stěžovatel“), v níž se mimo jiné kárně obviněný zavázal zdržet se provozování nebo podílení se na jakékoliv obchodní činnosti podobné nebo soutěžní povahy činnosti stěžovatele, případně pobočky této společnosti v Ruské federaci, včetně jakékoli formy zaměstnání, účasti na společnosti, tichého společenství, jednání jako zmocněnec, zmocnitel, zprostředkovatel nebo konzultant, včetně účasti na podnikání jakékoli právnické osoby, která by některou z předchozích činností vykonávala, přičemž zákaz konkurence byl omezen časově do konce trvání smlouvy bez teritoriálního omezení, s tím že po ukončení smlouvy bude trvat dalších 18 měsíců s teritoriálním omezením na vyjmenované země střední a východní Evropy, včetně Ruské federace,

poté, co smlouva mezi oběma stranami byla ukončena ke dni 30. 6. 2014, začal kárně obviněný ode dne 1. 2. 2015 spolupracovat s advokátní kanceláří CHSH Kalíš & Partners (dále též „nová AK“) ve vedoucí pozici v pobočce této nové AK v Ruské federaci, a zde vykonává marketingovou činnost, podílí se na získávání klientů pro tuto advokátní kancelář, vystupuje jménem této společnosti, jedná za ní a je prezentován klientům, a to přestože činnost pobočky nové AK v Ruské federaci v sobě implicitně zahrnuje poskytování poradenství jak klientům mířícím do této země, tak i klientům směřujícím z Ruské federace, například do České republiky. Tedy při výkonu advokacie jednal nečestně a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost plnit převzaté závazky a povinnost v zájmu klientů i soutěžitelů postupovat v soutěži s ostatními advokáty poctivě.

Za toto kárné provinění prvostupňový orgán uložil kárně obviněnému kárné opatření - pokutu ve výši 20 000 Kč podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii s povinností náhrady nákladů řízení.

2. Proti tomuto brojí žalobce podanou žalobou. V ní uplatněné námitky lze rozdělit do těchto dvou žalobních bodů:
3. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých stavovských, procesních a lidských právech na seberealizaci, na svobodný výkon advokátní činnosti a na právní ochranu, pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, jelikož v řízení nebyla dostatečně vyhodnocena jeho tvrzení a důkazní návrhy. Kárné provinění je proto postaveno na formalistickém paušalizujícím úsudku bez přihlédnutí ke skutečnostem případu, k nimž odvolací orgán odmítl prejudiciálně rozhodnout o otázkách platnosti předmětných smluvních ujednání a právních úkonů, byť jejich posouzení bylo pro rozhodnutí klíčové.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, jakým konkrétním skutkem či skutky se měl dopustit kárného provinění. Žalovaná dostatečně neidentifikovala, skutkově a právně neposoudila jednotlivá jednání

žalobce a ty nesubsumovala pod předmětnou smluvní normu bez přesného popisu údajně neetického jednání žalobce a výkladu příslušných stavovských předpisů.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K prvnímu žalobnímu bodu poukazuje na to, že žalobce nekonkretizuje, čím bylo omezeno jeho právo na seberealizaci, na svobodný výkon advokátní činnosti a na právní ochranu. Lze se pouze domýšlet, že žalobce omezení spatřuje v posouzení jeho jednání v kárném rozhodnutí obou stupňů. Z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalobce při svobodném výkonu advokacie svobodně zavázal konkurenční doložkou, tím svoji svobodu parciálně omezil. Porušení vlastního závazku proto nebylo podle žalované svobodným výkonem advokacie, nýbrž porušením závazku. Žalobce neuvedl nic, co by znamenalo porušení jeho právní ochrany, nic takového se v kárném řízení nestalo, šlo o běžný postup podle příslušných procesních norem. Žalobce rovněž neuvedl, jaká tvrzení a návrhy nebyly dostatečně zhodnoceny. Žalovaná proto odkazuje na str. 2 až 7 rozhodnutí prvostupňového orgánu a na str. 1 až 3 napadeného rozhodnutí. Otázka platnosti smluvních ujednání náleží do pravomoci soudu, kárné senáty ji proto nemohly řešit. Podstatné je, že se žalobce konkurenční doložkou zavázal, jeho smluvní partner na tento závazek spoléhal, a z tohoto důvodu mu spolupráci umožnil. Žalobce však sjednanou spolupráci použil, po proběhlé spolupráci konkurenční doložku porušil. Toto porušení je porušením bez ohledu na to, zda později by případně smlouva nebyla shledána platnou. Kritéria civilního a kárného řízení, včetně výchozích hmotněprávních norem, jsou odlišná.
6. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvádí, že skutek je popsán ve výrokové části a odůvodnění je konkretizováno v odůvodnění. Žalobce neuvedl, v čemž považuje skutková zjištění za nedostatečná. K žalobcově argumentaci týkající se platnosti úkonů žalovaná odkazuje na str. 6 rozhodnutí prvostupňového orgánu a na str. 3 napadeného rozhodnutí. Subsumace byla provedena podle zákona o advokacii a etického kodexu, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí včetně popisu neetického jednání.
7. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s. ř. s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Při jednání, které se konalo u městského soudu dne 18. 8. 2020, žalobce uplatnil nové námitky. Namítl, že žalovaná dostatečně nezohlednila, že šlo o spor dvou advokátních kanceláří, v němž se žalobce stal obětí kárného řízení. Dále nebylo žalovanou zohledněno, že smlouvu uzavíral v pozici slabší strany jako individuální začínající advokát, proti němu stála zavedená a silná advokátní kancelář stěžovatele, jejich síla proto nebyla stejná, měl na výběr, buď smlouvu „*vezme nebo nechá*“. Žalovaná také nezohlednila, že žalobce odsouhlasil vědomě spornou konkurenční doložku i smluvní pokutu, a pominula, že se ke konkurenční doložce zavázal, ačkoli si o ní „*může myslet cokoliv*“. Žalobce doplnil, že informoval stěžovatele, že hodlá uzavřít smlouvu s novou AK, k jeho záměru se stěžovatel postavil odmítavě. Rovněž namítl, že kárné řízení bylo vedeno o jiném skutku, než který byl projednáván v rozhodčím řízení, tedy, zda v momentě uzavření konkurenční doložky hodlal žalobce o ní zamýšlet, že je neplatná. K tomu odkázal na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, z něhož citoval. Též namítl, že se žalovaná nezbyvala tím, že to byl stěžovatel, který vůči žalobci postupoval nečestným způsobem, když mu přeložil k podpisu neplatnou konkurenční doložku. Dále namítl, že v odvolacím řízení žalovaná nenařídila jednání, aby se v něm žalobce mohl vyjádřit, o jakého klienta šlo, jaké právní poradenství poskytoval, či

na jakém území a trhu se vše odehrálo. Žalobce doplnil, že od stěžovatele jako od bývalého zaměstnavatele očekával loajalitu, pochopení za předchozí roky spolupráce, aby mohl realizovat nový projekt u nové AK, čehož se nedočkal. K dotazu soudu, zda v souvislosti s kárným řízením žalobce inicioval civilní žalobu ohledně platnosti či neplatnosti konkurenční doložky, žalobce odpověděl, že stěžovatel podal rozhodčí žalobu k Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky na zaplacení smluvní pokuty. Rozhodčí řízení bylo zastaveno, jelikož strany rozhodčího sporu dospěly ke smíru s tím, že každá strana ponese své náklady. O těchto nových námitkách bude pojednáno níže.

9. K dotazu soudu na návrhy na doplnění dokazování žalobce netrval na návrhu důkazů uvedených v žalobě. Navrhl, aby soud provedl jako důkaz písemné vyjádření žalobce ke kárné stížnosti ze dne 4. 5. 2015, zajistil důkaz právním posudkem ruského právníka A. J., a provedl protokoly z kárného spisu. Žalovaná navrhla, aby soud provedl důkaz listinami o založení pobočky v Ruské federaci, jejímž vedoucím byl žalobce, a provedl k důkazu část protokolu ze dne 26. 2. 2016 k prezentaci žalobce v Ruské federaci v nové pozici v době, kdy se cítil být vázán konkurenční doložkou a jak se vyjádřil k postupu svého bývalého zaměstnavatele k zamýšlenému postupu spolupracovat s novou AK. O uvedených návrzích bude pojednáno níže.
10. Ze správního spisu městský soud ověřil, že dne 25. 3. 2015 stěžovatel podal žalované stížnost na jednání svého spolupracovníka Mgr. Š. s podnětem k zahájení jeho kárného řízení (dále též „stížnost“). Stěžovatel uvedl, že spolupracoval se jmenovaným na základě právního rámce Smlouvy o spolupráci ze dne 19. 5. 2011, která nahradila předchozí Smlouvu o trvalé substituční spolupráci ze dne 6. 11. 2009 a Smlouvu o spolupráci ze dne 1. 7. 2010. Jmenovaný v té době byl manažerem v pobočce stěžovatele v Rusku, stěžovatel platil jeho náklady spojené s pobytem a vysláním. Ve Smlouvě o spolupráci se Mgr. Š. zavázal, že nebude provozovat ani se podílet na jakékoli obchodní činnosti podobné či soutěžní povahy ve smlouvě specifikované vůči činnosti stěžovatele či ruské pobočky po dobu trvání smlouvy a poté dalších 18 měsíců nebude takovou činnost vykonávat na území ve smlouvě jmenovaných států či pro jinou českou advokátní kancelář či zahraniční kancelář s pobočkou v České republice. Mgr. Š. v době, kdy pracoval ve funkci pro stěžovatele v ruské pobočce, získal ojedinělé znalosti, zkušenosti a kompletní know-how. Současně smlouva obsahovala ustanovení umožňující jmenovanému výkon advokacie na území republiky či v jiných státech. Stěžovatel upozornil, že jmenovaný od 1. 2. 2015 pracuje na vedoucí pozici nově otevřené pobočky v Ruské federaci pro novou AK, která má pobočky na území republiky a dalších sedmi států v Evropě. Stěžovatel takové jednání považuje za porušení zákazu kárně obviněného takto pracovat, jež vyplývá mimo jiné z konkurenční doložky i porušení pravidel hospodářské soutěže. Jmenovaný i nová AK působí ve stejném oboru podnikání, zaměřují se na stejný okruh klientů jako stěžovatel a jeho pobočky a Mgr. Š. tímto získal neoprávněnou výhodu na úkor stěžovatele. Stěžovatel má za to, že angažování jmenovaného v nové AK přímo souvisí s otevřením její nové pobočky v Moskvě. Stěžovatel poukázal na internetové stránky, jejich obsahem je, že vedení nové pobočky nové AK má na starosti jmenovaný, který má s ruským právním prostředím zkušenosti, jelikož od roku 2009 do roku 2014 byl generálním ředitelem moskevské pobočky kanceláře stěžovatele, právní služby poskytuje českým společnostem na území bývalých zemí Sovětského svazu a také podnikatelům z této oblasti při jejich aktivitách ve střední a východní Evropě. Stěžovatel ke stížnosti připojil listinné důkazy. Na str. 4 a 5 v čl. VI. *Zákaz konkurence* pod body 6.1 až 6.5. *Smlouvy o trvalé substituční*

spolupráci mezi stěžovatelem a Mgr. Š. ze dne 6. 11. 2009 se Mgr. Š. zavázal, stručně uvedeno, že nebude provozovat ani se podílet na jakékoli obchodní činnosti podobné či soutěžní povahy ve smlouvě specifikované vůči činnosti stěžovatele či jeho poboček po dobu trvání smlouvy a dalších 18 měsíců nebude takovou činnost vykonávat na území ve smlouvě jmenovaných států či pro jinou českou advokátní kancelář či zahraniční kancelář s pobočkou v České republice. Obdobná konkurenční doložka je uvedena na str. 9 v čl. 7 pod bodem 7.5. *Smlouvy o spolupráci* mezi stěžovatelem a Mgr. Š. ze dne 19. 5. 2011 a *Dodatek č. 1 ke Smlouvě o spolupráci* ze dne 6. 3. 2013 odkázal na platnou Smlouvu o spolupráci. Smlouva byla ukončena ke dni 30. 6. 2014.

11. Dne 21. 8. 2015 stěžovatel doplnil stížnost o sdělení, že jmenovaný poskytoval v ruské pobočce nové AK právní služby ruskému klientovi ze skupiny stěžovatele.
12. Dne 1. 4. 2015 žalovaná zaslala stížnost Mgr. Š. na vědomí s výzvou, aby se ke stížnosti ve lhůtě 10 dnů vyjádřil, dne 28. 4. 2015 žalovaná jmenovaného urgovala k vyjádření se do 5 dnů.
13. V podání ze dne 4. 5. 2015, které bylo žalované doručeno dne 5. 5. 2015, Mgr. Š. nesouhlasil s obsahem stížnosti a upozornil, že je vedeno smírní řešení jeho sporu se stěžovatelem prostřednictvím žalované. K podání připojil přípis člena smírní komise žalované ze dne 9. 4. 2015 o smírném řízení, dopis stěžovateli ze dne 9. 4. 2015, výpis z ruského obchodního rejstříku společnosti stěžovatele, údaje o stěžovateli z vyhledávače žalované, pracovní smlouvu č. 1 ze dne 30. 7. 2010, podle níž je Mgr. Š. generálním ředitelem ruské pobočky stěžovatele, dodatek k pracovní smlouvě č. 1 ze dne 6. 3. 2013, pracovní smlouvu č. 20 ze dne 15. 7. 2013, dohodu o ukončení pracovní smlouvy ze dne 15. 5. 2014 a průkaz tlumočnicka č. 324 pro jazyk ruský.
14. Dne 25. 9. 2015 podal předseda kontrolní rady žalované proti Mgr. Š. kárnou žalobu pro porušení § 16 odst. 2 zákona o advokacii, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 19 odst. 1 věta první etického kodexu.
15. Dne 9. 10. 2015 předseda kárné komise přípisem sdělil Mgr. Š., že doručením kárné žaloby bylo zahájeno proti němu kárné řízení a uvedl v něm jména členů kárného senátu s poučením, že jmenovaný může uplatnit vůči těmto členům námitku podjatosti, do přílohy připojil kárnou žalobu s výzvou, aby jmenovaný se k ní i ke svým poměrům v poskytnuté lhůtě vyjádřil. Uvedený přípis s přílohami jmenovaný obdržel dne 9. 10. 2015.
16. Dne 26. 10. 2015 Mgr. Š. na přípis s přílohami odpověděl, že námitku podjatosti členů kárného senátu nepodává a ke kárné žalobě se vyjádří do dne 30. 10. 2015.
17. Dne 14. 12. 2015 předseda kárného senátu nařídil jednání kárného senátu ve věci kárně obviněného na den 22. 1. 2016 s poučením *„Ještě před jednáním se můžete na výše uvedenou adresu vyjádřit ke kárné žalobě nebo stávající vyjádření doplnit. Při vyjádření přihlédněte k příslušným ustanovením zákona o advokacii a advokátního kárného řádu, zejména k §§ 11, 12, 23 a 24 kárného řádu. S odkazem na § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu Vás žádám, abyste v rámci tohoto vyjádření též sdělil údaje o Vašich osobních poměrech, kterými se rozumí poměry rodinné, zdravotní a majetkové.“* Toto předvolání kárně obviněný obdržel dne 16. 12. 2015.
18. Dne 22. 1. 2016 předseda kontrolní rady žalované pověřil člena kontrolní rady, aby vystupoval v předmětné věci jako kárný žalobce.

19. Dne 22. 1. 2016 se konalo jednání kárného senátu, při němž byl slyšen kárně obviněný. Na místě slyšený kárně obviněný námitku podjatosti nevznesl, ani námítky proti protokolu, jednání bylo odročeno na den 26. 2. 2016 za účelem slyšení svědků Mgr. O. P. a JUDr. P. K., Ph.D.
20. Dne 15. 2. 2016 kárně obviněný doručil prvostupňovému orgánu Smlouvu o spolupráci s novou AK ze dne 30. 1. 2015 a Dohodu o ukončení smlouvy o spolupráci s novou AK ze dne 31. 12. 2015. Podle čl. II. bodu 16. Smlouvy o spolupráci s novou AK ze dne 30. 1. 2015, účinné od 1. 2. 2015, se Mgr. Š. zavázal, že nové AK poskytne plnou součinnost při otevření obchodního zastoupení nové AK v Ruské federaci v prostorách Českého domu v Moskvě, které bude kontaktním místem pro jednání s ruskými klienty ve věci poskytování právních služeb v ČR a EU s podpůrným charakterem k hlavní činnosti nové AK v ČR. Uvedená smlouva byla ukončena ke dni 31. 12. 2015 dohodou Mgr. Š. s novou AK.
21. Při jednání před prvostupňovým orgánem dne 26. 2. 2016 byli slyšeni Mgr. O. P. a JUDr. P. K., Ph.D., jako svědci za účasti kárně obviněného. Kárně obviněný k jejich výpovědi byl bez dotazů a připomínek a byl bez návrhů na doplnění dokazování.
22. Kárným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016 prvostupňový orgán uznal kárně obviněného kárným proviněním popsáním pod bodem 1. tohoto rozsudku. V odůvodnění poté, co na prvních pěti stranách konstatoval provedené důkazy, zhodnotil, že kárně obviněný uzavřel se stěžovatelem Smlouvu o trvalé substituční spolupráci s konkurenční doložkou, o níž stěžovatel opřel podanou stížnost. Konkurenční doložka shodného obsahu byla implementována i do následně uzavřené Smlouvy o spolupráci, Dodatek č. 1 ke Smlouvě o spolupráci odkázal na platnou Smlouvu o spolupráci. K obhajobě kárně obviněného prvostupňový orgán uvedl, že není oprávněn rozhodnout o platnosti konkurenční doložky a o přiměřenosti sankcí vyplývajících z jejího porušení, byť má pochybnosti o možnosti sankce vymáhat. Platnost a výši sankcí by měl v případném sporu zkoumat soud, který by zvažoval, do jaké míry může konkurenční doložka kárně obviněného omezovat, eventuálně posoudit vymahatelnost sankcí. Z hlediska zákona o advokacii a etického kodexu však nelze konkurenční doložku pominout, neboť kárně obviněný vstoupil do vztahu na základě Smlouvy o trvalé substituční spolupráci při výkonu advokátních služeb a zavázal se, že nebude vykonávat žádné služby obdobné povahy. Neobstojí proto námitka, že kárně obviněný byl nezkušený a k podpisu konkurenční doložky byl nucen tehdejšími podmínkami. Nejedná se o jeho zájem vykonávat nabízenou práci, ale o to, že jako advokát podepsal závazek a musel si být vědom, že se musí chovat čestně a nemůže podepsat smlouvu, o níž je přesvědčen, že ji nemusí dodržovat. Současně si musel být vědom, že porušení závazku, že nebude vykonávat advokátní služby v teritoriích vyloučených smlouvou, je porušení etického kodexu, který ukládá povinnost postupovat v soutěži s ostatními advokáty poctivě. Z výpovědi kárně obviněného vyplynulo, že závazek uzavřel s přesvědčením, že jej jeho eventuální porušení nemůže ohrozit, konkurenční doložku nepovažuje za platnou a vymahatelnou. Prvostupňový orgán uvedl, že nehodnotil platnost konkurenční doložky a vymahatelnost sankce, nýbrž jednání kárně obviněného s ohledem na advokátní předpisy, které jej měly vést k tomu, aby se vůči jiným advokátům choval poctivě a čestně, což z jednání kárně obviněného nedovodil, jmenovaný ve vztahu ke stěžovateli jako svému smluvnímu partnerovi, porušil zásadu *pacta sunt servanda*. Při hodnocení jednání došel prvostupňový orgán k závěru, že kárně obviněný porušil svým jednáním zmiňované právní předpisy a nejednal čestně a poctivě tím, že porušil závazek

vůči stěžovateli. Kárně obviněný svým jednáním získal výhodu spočívající ve finančním plnění, jelikož znalost prostředí, ve kterém vystupoval za stěžovatele, mohl používat ve prospěch nové AK. Tato finanční výhoda nebyla nepatrná, a proto prvostupňový orgán uložil kárné opatření pokutu ve výši 20 000 Kč, která není pro kárně obviněného likvidační, lze na ni pohlížet jako na výchovný trest a na výstrahu, že se dopustil v advokacii nepřipustného jednání. Proti tomuto rozhodnutí podal kárně obviněný odvolání.

23. Dne 7. 6. 2016 předseda odvolací kárné komise přípisem oznámil kárně obviněnému složení členů odvolacího orgánu a vyzval ho k případnému podání námitek podjatosti v určené lhůtě. Tento přípis byl kárně obviněnému doručen dne 17. 6. 2016.
24. Dne 21. 6. 2016 se k odvolání kárně obviněného vyjádřil kárný žalobce. Uvedené vyjádření bylo kárně obviněnému doručeno dne 22. 6. 2016.
25. Dne 19. 1. 2017 při projednání odvolání kárně obviněného odvolací orgán vyhlásil napadené rozhodnutí, jímž potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. V odůvodnění se ztotožnil s odůvodněním prvostupňového orgánu. Nad jeho rámec konstatoval, že prvostupňový orgán provedl všechny potřebné důkazy, které správně hodnotil a dospěl ke správnému závěru, že kárně obviněný porušil závazek vyplývající z konkurenční doložky a dopustil se jednání popsaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Odvolací orgán poukázal na to, že z následně uzavřené smlouvy o spolupráci s novou AK vyplývá, že kárně obviněný, aby mohl plnit povinnosti, které na sebe smlouvou převzal, nutně musel počítat s porušením konkurenční doložky, neboť jinak by činnosti, ke kterým se zavázal, pro tuto novou AK nemohl ani vykonávat. Rovněž skutečnost, že v této smlouvě není zmínka o povinnosti kárně obviněného dodržovat předchozí konkurenční doložku, a tedy není v žádném rozsahu omezena jeho činnost v nové AK, svědčí o porušení konkurenční doložky. Odvolací orgán se ztotožnil s prvostupňovým orgánem, že předmětem kárného řízení nebylo posouzení platnosti či neplatnosti konkurenční doložky, nýbrž posoudit jednání kárně obviněného podle zákona o advokacii a podle etického kodexu. Tím, že kárně obviněný porušil způsobem konkretizovaným ve výroku prvostupňového rozhodnutí závazek, který na sebe vzal vůči stěžovateli jakožto jinému advokátovi, dopustil se porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 19 odst. 1 věta první etického kodexu. Tento skutek prvostupňový orgán správně posoudil jako kárné provinění, neboť kárně obviněný závažným způsobem porušil povinnosti advokáta popsané v rozhodnutí prvostupňového orgánu. Uložené kárné opatření shledal odvolací orgán přiměřené závažnosti porušení povinností kárně obviněného i okolnostem případu.
26. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
27. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii *při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*
28. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*

29. Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu *advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Podle odst. 2 téhož ustanovení advokát je povinen plnit převzaté závazky. Závazek nebo ručení za cizí závazek smí převzít jen tehdy, je-li si jist jeho splněním.*
30. Podle čl. 19 odst. 1 věta první etického kodexu *v zájmu klientů i soutěžitelů postupuje advokát v soutěži s ostatními advokáty poctivě.*
31. Městský soud se v žalobních bodech neztotožnil se žalobcem.
32. V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých stavovských, procesních a lidských právech na seberealizaci, na svobodný výkon advokátní činnosti a na právní ochranu, pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, jelikož v řízení nebyla dostatečně vyhodnocena jeho tvrzení a důkazní návrhy.
33. Městský soud k takto formulované námitce odkazuje na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního. Není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétními odkazy mimo samotnou žalobu [srov. § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.)]. Předpokladem soudního přezkumu správního rozhodnutí je formulace alespoň jednoho žalobního bodu a právě smyslem toho je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (srov. bod 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78 „[j]estliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod -byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“). V právě projednávané věci právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím uplatněných námitek (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četná judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne ze dne 29. 4. 2014 č. j. 6 As 128/2013-37 či ze dne 27. 8. 2014 č. j. 3 As 121/2013-40).

34. V právě projednávaném případě je podaná žaloba pojata a formulována ve hrubých a obecných rysech, soud proto napadené rozhodnutí může přezkoumat jen v mantinelech vymezených žalobcem v podané žalobě. Z kárného spisu, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí prvostupňového i odvolacího orgánu, jehož obsahová posloupnost je popsána shora, městský soud nemohl přisvědčit žalobci, že by napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých stavovských, ani procesních a ani lidských právech na seberealizaci, na svobodný výkon advokátní činnosti, ani na právní ochranu. Městský soud v ničem konkrétním neshledal, že by v kárném řízení se takových pochybení žalovaná dopustila, ani neshledal, že by nebyla dostatečně vyhodnocena tvrzení a důkazní návrhy žalobce. Po provedeném dokazování (výslechu žalobce jako kárně obviněného, slyšení obou svědků Mgr. O. P. a JUDr. P. K., Ph.D., za účasti kárně obviněného a čtení listinných důkazů) je zřejmé z protokolu o jednání kárného senátu ze dne 26. 2. 2016, že k dotazu prvostupňového orgánu žalobce neměl žádné námitky ani návrhy na doplnění dokazování („Ze strany kárně obviněného ani kárného žalobce, nejsou další návrhy na doplnění dokazování“), jak vyplývá ze str. 81 kárného spisu. Užití důkazní prostředky a z nich zjištěné skutečnosti jsou uvedeny v rozhodnutích prvostupňového orgánu a rovněž hodnoceny v napadeném rozhodnutí, s nimi se soud ztotožňuje, a pro stručnost na jejich závěry odkazuje. Ze sledu úkonů průběhu kárného řízení vyplývá, že žalovaná se právě projednávanou věcí řádně zabývala. Městský soud z uvedených důvodů z ničeho konkrétního neshledal, ani že by byl nedostatečně zjištěný skutkový stav. Tato dílčí námitka proto není důvodná.
35. Žalobce dále namítl, že kárné provinění je postaveno na formalistickém paušalizujícím úsudku bez přihlédnutí ke skutečnostem případu, neboť odvolací orgán odmítl prejudiciálně rozhodnout o otázkách platnosti předmětných smluvních ujednání a právních úkonů, byť jejich posouzení bylo pro rozhodnutí klíčové.
36. K řešení uplatněné námitky městský soud vyšel z této právní úpravy:
37. Podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii *nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.*
38. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), *orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *orgány činné v trestním řízení nejsou oprávněny řešit samostatně předběžné otázky týkající se osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních. Jestliže rozhodnutí o takové otázce nebylo ještě vydáno, vyčkají jeho vydání.*
39. Lze konstatovat, že kárné řízení je svého druhu trestním řízením *sui generis*, pouze přiměřeně se v něm aplikuje trestní řád. Pro postup žalované v kárném řízení podle trestního řádu *per analogiam* vyplývá, že kárné orgány jsou oprávněny přiměřeně posoudit otázku platnosti právního jednání, nebyly však oprávněny vyřešit otázky, jež vyvstanou až při obhajobě kárně obviněného, který uvedl, že nepovažuje konkurenční doložku za platnou. Soud se ztotožnil s kárnými orgány, že pravomoc vyslovit, zda byla konkurenční doložka platně uzavřena, čímž se hájil žalobce, náleží do pravomoci soudu rozhodujícího spor dvou stran k této otázce, a nikoli kárným orgánům, potažmo soudu rozhodujícího ve

správním soudnictví. Touto otázkou, jako předběžnou, se kárné orgány přiměřeně zabývaly, na str. 6 v posledním odstavci rozhodnutí prvostupňového orgánu se uvádí „...*Při hodnocení tohoto jednání kárně obviněného dochází kárný senát k tomu, že kárně obviněný svým jednáním tyto právní předpisy (předpisy upravující profesní etiku advokátů, pozn. soudu) porušil a nejednal čestně a poctivě a musí nést následek z důvodů porušení svého závazku, byť by mohl být soudem považován za neplatný.*“ Rovněž odvolací orgán v napadeném rozhodnutí na str. 3 zdůraznil, že se zabýval etickým rozměrem žalobcova jednání, bez ohledu na platnost sporné konkurenční doložky. Městský soud nad rámec již konstatovaného v obou rozhodnutích zdůrazňuje, že konkurenční doložku považoval žalobce za spornou až na základě probíhajícího kárného řízení, kde ji uplatnil při své obhajobě v probíhajícím kárném řízení (poté, co žalobci prvostupňový orgán zaslal dne 1. 4. 2015 kopii stížnosti stěžovatele na čl. 14 soudního spisu), předtím žalobce konkurenční doložku evidentně akceptoval, a to jak po ukončení spolupráce se stěžovatelem, tak i poté, v průběhu kárného řízení před kárnými orgány. V opačném případě by minimálně po ukončení spolupráce se stěžovatelem žalobce vyvolal proti stěžovateli sporné soudní řízení, jehož výsledek by mohl být případně podkladem pro rozhodnutí v kárném řízení. Takový spor však žalobce neinicioval, současně ani nedoložil, že by mu v takovém postupu něco bránilo. Z výpovědi žalobce v kárném řízení totiž nevyplynulo, že by napadl konkurenční doložku před soudem, k tomuto ve své závěrečné řeči v kárném řízení upřesnil „...*Posouzení platnosti konkurenční doložky ponechávám na kompetentních orgánech...*“. Žalobce úvahu o konkurenční doložce ponechal až na kárných orgánech. Z obecně formulované žalobní námitky žalobce přitom nevypývá, z jakého důvodu by mělo být napadené rozhodnutí vadné. Městský soud proto shrnuje, že „kompetentní orgány“, v tomto případě kárné orgány, se nastolenou otázkou přiměřeně zabývaly, z jejich úvahy o etice vyplývá, že žalobce nebyl uznán kárně odpovědným na základě žádného formalistického paušalizujícího úsudku, nýbrž na základě zhodnocení provedených důkazů, i výpovědi slyšených svědků, na jejichž výpovědi lze odkázat.

40. Městský soud dodává, že porušení etického kodexu advokáta ze strany žalobce (i bez nutnosti přezkumu, zda je konkurenční doložka platná či není platná) vyplývá z výpovědi slyšených svědků v kárném řízení, jak je zachycena podle protokolu ze dne 26. 2. 2016, zejména svědka P., který vypověděl, že žalobce „*samozřejmě poskytoval právní služby, jsme schopni to vykázat výkazem hodin, které vykonal za celé období svého pobytu v Moskvě, jedná se řádově o 500-600 hodin ročně. ... jedná se o firmu Profikredit, s kterou 25.4.2012 uzavřela Ruská pobočka spol. PP (stěžovatele, pozn. soudu) smlouvu o poskytování pr. služeb se spol. Profireal Group ... za PP v Rusku tuto smlouvu podepsal KO (žalobce, pozn. soudu). Pobočka PP v Rusku následně poskytovala pr. služby této společnosti ... z komunikace zaslané klientem pobočka zjistila, že v červenci 2015 již právní služby v dané věci (tj. příprava smluvní dokumentace dle ruského práva pro ruskou společnost Profireal) poskytoval KO. ...KO poskytoval v červnu 2015 právní služby dle ruského práva pro ruskou společnost, tj. konkurující činnost, kterou se dle konkurenční doložky zavázal nevykonávat po dobu 18 měsíců, to je do konce roku 2015. ...Je to názorný příklad přebírání klientů*“. Svědek K. vypověděl, že o žalobci věděl, že „*působil jako zaměstnanec PP a že existuje smluvní podmínka, kterou se ale necítí vázán. Smlouvu mezi PP a KO jsem v té době neviděl a vycházel jsem z této informace. Zeptal jsem se na to, jestli ta vazba je doprovázena fin. plněním vůči němu a on řekl, PP ho neplatí a že je tedy samostatný advokát. ...my jsme chtěli a potřebovali člověka typu KO pro naši klientelu a náš rozvoj. My jsme v té době pracovali s Vněš ekonom bank, to byla cílená náplň práce KO a hledala se forma spolupráce, kdy jsem vyhodnotil jako nejvhodnější formu*

zastoupení v Ruské federaci, což je právní forma bez právní subjektivity, kterou využívají české firmy pro marketingové účely. ... našim cílem byly zejména ruské firmy působící na českém trhu, oblast českého práva pro ruský kapitál. ...K dotazu člena senátu, zda konzultovali s KO internetovou reklamu na vašich stránkách, kde jste jej prezentovali jako vedoucího své kanceláře v Moskvě? Svědek uvádí: Obecně ano, v detailu ne. ...Detail jsem s Ko nekonzultoval, ale to že ho využijeme pro marketingový účel, věděl. ... že jsme se registrovali jako zastoupení v Ruské federaci, to je povinná registrace v Rusku, musí mít vedoucího zastoupení, což byl KO ... sídlo zastoupení je na území ČR, neboť jsme služby poskytovali v Českém domě (se sídlem v Moskvě, pozn. soudu), což je fakticky české území, takže na rozdíl od PP jsme neposkytovali ruské právo.“ Uvedenému odpovídá i průběh kárného řízení před prvostupňovým orgánem, jak byl zachycen v protokolech ze dnů 22. 1. 2016 a 26. 2. 2016, které žalobce nerozporoval. S hodnocením v rozhodnutích uvedeným se soud ztotožňuje. Tato dílčí námitka není důvodná.

41. Námitky prvního žalobního bodu jsou nedůvodné.
42. *Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, jakým konkrétním skutkem či skutky se měl dopustit kárného provinění, k němuž žalovaná dostatečně neidentifikovala, skutkově a právně neposoudila jednotlivá jednání žalobce a ty nesubsumovala pod předmětnou smluvní normu bez přesného popisu údajně neetického jednání žalobce a výkladu příslušných stavovských předpisů, městský soud vycházel z této právní úpravy:*
43. *Podle § 120 odst. 3 trestního řádu výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným, nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.*
44. *Podle § 122 odst. 1 věta první trestního řádu odsuzující rozsudek musí obsahovat výrok o trestu s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž byl trest vyměřen, nebo podle nichž bylo od potrestání upuštěno, a jde-li o podmíněné upuštění od potrestání s dohledem, též výrok o stanovení zkušební doby a jejím trvání.*
45. *Podle § 125 odst. 1 věty první a druhá trestního řádu pokud rozsudek obsahuje odůvodnění, soud v něm stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.*
46. V právě projednávané věci kárným rozhodnutím žalobce, tehdy kárně obviněný,

„se dopustil kárného provinění

tím, že

ačkoli byl Smlouvou o trvalé substituční spolupráci ze dne 6. 11. 2009 následně měněnou a nahrazenou Smlouvou o spolupráci ze dne 19. 5. 2011 ve znění dodatku č. 1 ze dne 8. 3. 2013 uzavřenou se společností Peterka & Partners advokátní kancelář s.r.o., vázán konkurenční doložkou, která mimo jiné obsahovala jeho závazek zdržet se provozování nebo podílení se na jakékoliv obchodní činnosti podobné nebo soutěžní povahy činnosti společnosti Peterka & Partners advokátní kancelář s.r.o., případně pobočky této společnosti v Ruské federaci včetně

jakékoli formy zaměstnání, účasti na společnosti, tichého společenství, jednání jako zmocněnec, zmocnitel, zprostředkovatel nebo konzultant, včetně účasti na podnikání jakékoli právnické osoby, která by některou z předchozích činností vykonávala, přičemž zákaz konkurence byl omezen časově do konce trvání smlouvy bez teritoriálního omezení, s tím že po ukončení smlouvy bude trvat dalších 18 měsíců s teritoriálním omezením na vyjmenované země střední a východní Evropy, včetně Ruské federace,

poté, co smlouva mezi oběma stranami byla ukončena ke dni 30. 6. 2014, ode dne 1. 2. 2015 začal spolupracovat s advokátní kanceláří CHSH Kališ & Partners, a to ve vedoucí pozici v pobočce této kanceláře v Ruské federaci, když vykonává marketingovou činnost a podílí se na získávání klientů pro tuto advokátní kancelář, vystupuje jménem této společnosti, jedná za ní a je prezentován klientům, přičemž činnost pobočky advokátní kanceláře CHSH Kališ & Partners v Ruské federaci v sobě implicitně zahrnuje poskytování poradenství jak klientům mířícím do této země, tak i klientům směřujícím z Ruské federace například do České republiky,

tedy

- *při výkonu advokacie jednal nečestně,*
- *při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu*
 - *povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu*
 - *povinnost plnit převzaté závazky*
 - *povinnost v zájmu klientů i soutěžitelů postupovat v soutěži s ostatními advokáty poctivě,*

čímž porušil

- *§ 16 odst. 2 zákona o advokacii*
- *§ 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 19 odst. 1 věta první etického kodexu. Za toto se mu podle ust. § 32 odst. 3 písm. c) zák. č. 85/96 Sb. o advokacii v platném znění ukládá kárné opatření*

pokuta ve výši 20.000,- Kč

(tučně zvýraznil prvostupňový orgán, pozn. soudu) s povinností náhrady nákladů řízení.

47. Ve shora citovaném výroku o kárném provinění žalobce, je podle městského soudu dostatečně popsán skutkový děj, který shledal prvostupňový orgán za prokázaný. Jsou v něm dostatečně konkretizovány smlouvy uzavřené mezi žalobcem a stěžovatelem s podstatným obsahem předmětné konkurenční doložky. Jednání, kterého se žalobce v rozporu s konkurenční doložkou dopustil, je rovněž popsáno bez možnosti záměny závadového jednání, jehož formulace je adekvátní formulaci konkurenční doložky, neboť s ohledem na povahu v tomto případě poskytování advokátních služeb, postačilo uvést, že žalobce v rozporu s konkurenční doložkou poskytl své služby, ve výroku přiměřeně popsané nové AK a vedl její pobočku v Ruské federaci a jak tím porušil svůj závazek nekonkurovat stěžovateli. Závadovému jednání žalobce odpovídá právní klasifikace spáchaného kárného provinění. Tento popis neetického jednání žalobce proto soud shledal odpovídající obecným ustanovením konkurenční doložky. Pokud žalobce namítá, že absentuje popis konkrétního skutku, měl žalobce zřejmě na mysli, aby byl ve výroku jmenován konkrétní klient či klienti, fyzické a právnické osoby, jež užil služby žalobce v rozporu s konkurenční doložkou. Takový detailní popis v předmětné věci týkající se citlivých údajů při poskytování advokátních služeb, neshledal soud s ohledem na ochranu osobních údajů relevantním, neboť by tím nebyla respektována povinnost mlčenlivosti advokáta ve vztahu ke svým klientům, uvedení takových údajů ve výrokové větě by mohlo

narušit důvěru ve vztahu advokát-klient, současně nový náhled do věci by to ani nepřineslo. Podle městského soudu výrok kárného rozhodnutí tedy splňuje náležitosti § 120 odst. 3 a § 122 odst. 1 věta první trestního řádu, které se na daný případ uplatní přiměřeně podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii.

48. Vlastní výklad ohledně stavovských předpisů žalované je uveden zejména na str. 6 kárného rozhodnutí, kde prvostupňový orgán dostatečně vysvětlil, že bez ohledu na platnost či neplatnost sporné konkurenční doložky je neetické, aby se advokát smluvně zavazoval k určitému jednání a následně konal opak. K tomuto viz § 125 odst. 1 věty první a druhá trestního řádu, přiměřeně aplikovaný podle § 35e odst. 2 zákona o advokacii, tento standard odůvodnění byl žalovanou v mezích, v jakém jej žalobce rozporuje, dodržen. Pro úplnost lze dodat, že ačkoli v obou rozhodnutích absentují citace právních předpisů, z nichž žalovaná vyšla, podle soudu toto pochybení v nyní právě projednávané věci nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož příhodné právní normy oba kárné orgány užily, odůvodnily a odkázaly na ně a současně účastníci tohoto řízení jsou osoby práva profesně znalé. Nejedná se proto o takové pochybení, aby kvůli němu soud napadené rozhodnutí rušil, jednalo by se o přepjatý formalismus.
49. Námitky druhého žalobního bodu jsou nedůvodné.
50. Námitky, a k nim vztahující se argumentace, které žalobce nově uplatnil až před soudem, a nikoli v žalobě, jsou opožděně uplatněnými námitkami, k nimž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).
51. K návrhům účastníků na doplnění dokazování je soud shledal všechny nadbytečnými, neboť listinné důkazy byly obsaženy v kárném spisu, z jehož obsahu soud vychází, proto jejich opakování by bylo zcela nadbytečným úkonem. Tzv. právní posudek od ruského advokáta, který požadoval žalobce, by podle soudu do věci nemohl přinést nové světlo, jelikož listiny obsažené v kárném spisu, provedené jako listinné důkazy, soud považuje za zcela dostatečné.
52. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. K dotazu soudu oba účastníci žádné náklady řízení nepožadovali, soud o nich rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. srpna 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu